

Sygn. akt IV CSK 567/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa W. R. przeciwko W. [...] im. [...] - Samodzielnemu
Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
w B.

o ustalenie istnienia stosunku prawnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód, przytaczając jako podstawy kasacyjne naruszenie art. 27 ust. 8 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w związku z art. 12 ustawy z dnia 14 czerwca 2012 r. o zmianie ustawy o działalności leczniczej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2012.742) i art. 3 k.c. oraz art. 58 § 1 k.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowaniem w sprawie sześciu istotnych zagadnień prawnych, dotyczących czasowego zasięgu zastosowania art. 27 ust. 8 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w brzmieniu noweli, która weszła w życie 30 czerwca 2012 r. – w szczególności: możliwości skutecznego wypowiedzenia na podstawie tego przepisu umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych zawartej przed 30 czerwca 2012 r..

Ponadto powód powołał się na istnienie w sprawie potrzeby wykładni wskazanych w skardze przepisów prawnych ze względu na poważne wątpliwości, które one – jego zdaniem - budzą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Wskazane przez powoda kwestie nie są zagadnieniami tego rodzaju. Stanowisko Sądu Apelacyjnego co do czasowego zasięgu zastosowania art. 27 ust. 8 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w brzmieniu obowiązującym od dnia 30 czerwca 2012 r. pozostaje w zgodzie z normą intertemporalną wyrażoną w art. XLIX § 1 i 2

przepisów wprowadzających kodeks cywilny oraz z zajmowanym w orzecznictwie stanowiskiem w kwestii rozgraniczenia zasady bezpośredniego działania nowej ustawy od zakazu retroakcji (por. pkt IV.1 uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 marca 1993 r., K 9/92, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 312/08, i 4 kwietnia 2014 r., II CSK 403/13).

Z tych samych przyczyn brak również podstaw do przyjęcia wniesionej przez powoda skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przytoczonych w niej przepisów prawnych.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz §6 pkt 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).